

Ændringsforslag

til

Forslag til lov om ændring af lov om betalinger.

(Gennemførelse af direktiv om betalingstjenester i det indre marked (PSDII).
(L 157))

Af erhvervsministeren tiltrådt af [XXX]:

Til § 7

1. Efter nr. 40 indsættes som nyt nummer:

»41) Betalingsoplysninger: Personhenførbare oplysninger om, hvor en bruger har anvendt en betalingstjeneste, hvad der blev købt med betalingstjenesten, hvad det kostede og hvornår det blev købt.«

[Nyaffattelse]

Til § 124

2. § 124 affattes således:

»§ 124. Lov om behandling af personoplysninger finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. En udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge skal på forhånd indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger af betalingstjenester, hvis udbyderen eller udstederen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten.

Stk. 3. Uanset stk. 2 må en udbyder af betalingstjenester og betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge behandle personoplysninger til brug for forebyggelse, efterforskning og opdagelse af misbrug eller svig, eller hvis behandlingen er hjemlet ved anden lov.«

[Præcisering af direktivets regler om udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penges behandling af betalingsoplysninger]

3. Efter § 124 indsættes:

»§ 124 a. Lov om behandling af personoplysninger finder anvendelse på erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, jf. dog stk. 2-9.

Stk. 2. En erhvervsdrivende skal på forhånd indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger, hvis den erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger.

Stk. 3. En erhvervsdrivende må kun behandle betalingsoplysninger når det er nødvendigt for,

- 1) gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion,
- 2) udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren, eller
- 3) udbuddet af en tjeneste, der ikke er direkte henvendt til brugeren, hvis betalingsoplysningerne behandles i anonymiseret form.«

Stk. 4. Uanset stk. 3 må betalingsoplysninger ikke anvendes til diskriminerende prissætning af tjenester og produkter.

Stk. 5. En erhvervsdrivende kan anvende aggregerede betalingsoplysninger til brug for en kreditvurdering.

Stk. 6. En erhvervsdrivende må ikke behandle betalingsoplysninger i forbindelse med markedsføring, formidling, indgåelse og opfyldelse af forsikringsaftaler.

Stk. 7. Erhvervsdrivende må ikke betinge priser eller vilkår for produkter og tjenester af, at brugeren giver samtykke til behandling af betalingsoplysninger, der ikke er nødvendig for levering af produktet eller tjenesten.

Stk. 8. En bruger kan tilbagekalde sit samtykke til behandling af betalingsoplysninger, uden at dette får betydning for leveringen af produktet eller tjenesten, hvis behandlingen af betalingsoplysningerne ikke er nødvendig for leveringen af produktet eller tjenesten.

Stk. 9. En erhvervsdrivende må ikke videregive betalingsoplysninger til tredjemand, medmindre dette er hjemlet ved anden lovgivning, eller det er nødvendigt for gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion eller udbuddet af den tjeneste, som brugeren har anmodet om, og som ikke er i strid med stk. 2-8.

[Præcisering af til hvilke formål betalingsoplysninger må behandles af erhvervsdrivende]

Bemærkninger

Til § 7

Til nr. 1

Det foreslås i nr. 41 at definere betalingsoplysninger som personhenførbare oplysninger om, hvor en betaler har anvendt en betalingstjeneste, hvad der blev købt med betalingstjenesten, hvad det kostede og hvornår det blev købt.

Definitionen findes ikke i direktivet, men det er fundet hensigtsmæssigt at indføre definitionen for tydeligt at beskrive, hvad der skal forstås ved begrebet ”betalingsoplysninger”. Dette skyldes den danske særregel, i lovforslagets § 124 a, som fastsætter regler om behandling af betalingsoplysninger.

§ 85, stk. 3 og 4, i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge indeholder regler om behandling af oplysninger om, hvor betalerne har anvendt deres betalingsinstrumenter, og hvad de har købt. Disse oplysninger er i vid udstrækning blevet refereret til som betalingsoplysninger. For at sikre en konsistent anvendelse af begrebet, foreslås derfor en egentlig definition i nærværende lovforslag.

Definitionen betalingsoplysninger omfatter oplysninger om selve betalingsmodtageren, om størrelsen på beløbet og om datoen for købet. Dette vil typisk være de oplysninger, der fremgår af en netbanks oversigt over bevægelser på betalingskontoen. Derudover omfatter definitionen også oplysninger om, hvad der konkret er købt med betalingstjenesten, og hvad de købte varer og tjenester kostede. Dette vil i praksis ofte svare til de oplysninger, der fremgår af en kvittering. Definitionen omfatter således kun oplysninger, der er indsamlet via betalingstjenesten eller i forbindelse med anvendelsen af betalingstjenesten. Oplysninger, der er indhentet på anden vis, eksempelvis via loyalitetskort, hvor oplysningerne indhentes uafhængigt med separate datastrømme, er ikke omfattet af definitionen. Det kan lade sig gøre at samle en betalingsfunktion og en anden funktion, såsom indsamling af oplysninger til brug for et loyalitetsprogram, på samme betalingsinstrument, eksempelvis et betalingskort. I det tilfælde vil alle oplysningerne, om hvad der er købt, hvad det kostede m.v. være omfattet af definitionen af betalingsoplysninger, hvis der ikke er tale om klart adskilte funktioner og dermed separat indsamlede oplysninger. Det er afgørende for, at der er tale om klart adskilte og separat indsamlede oplysninger, at betalingsoplysningerne og oplysningerne vedrørende den anden funktion bliver behandlet i to forskellige systemer, at behandlingen af oplysningerne til den anden funktion bliver foretaget inden betalingen, og at det er muligt for brugeren at fravælge at bruge den anden funktion i den konkrete købsituation.

I de tilfælde, hvor de ovennævnte oplysninger kan henføres til en identificerbar person, er de omfattet af definitionen på betalingsoplysninger. Ved udtrykket identificerbar person skal forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres, eksempelvis ved et identifikationsnummer eller et eller flere elementer, der er særlige for en given persons fysiske, fysiologiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. Og hvis eksempelvis navn, adresse eller personnummer er erstattet af en kode eller et løbenummer, der kan føres tilbage til den oprindelige individuelle personoplysning, vil der stadigvæk være tale om en personhenførbare oplysning. Det gælder også, selv om den, der ligger inde med oplysningerne, ikke selv har adgang til den liste eller nøgle, der viser sammenhængen mellem løbenummeret og de egentlige identifikationsoplysninger.

Til § 124

Til nr. 2

§ 85 i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge fastsætter rammerne for virksomheders adgang til og behandling af personoplysninger og oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument, og hvad der er købt. Betalerens cpr-nummer på et betalingsinstrument må ikke kunne aflæses fysisk eller elektronisk af andre end betalerens udbyder. Oplysninger om, hvor betalerne har anvendt deres betalingsinstrumenter, og hvad de har købt, må efter den nugældende lov kun behandles, når det er nødvendigt til gennemførelse eller korrektion af betalingstransaktioner, eller er hjemlet ved anden lovgivning.

Med forslaget til § 124 sker der en nyaffattelse af § 85 i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge, idet bestemmelsen opdeles i §§ 124 og 124 a. Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 94, i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det foreslås i stk. 1, at lov om behandling af personoplysninger finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge, jf. dog stk. 2 og 3.

Bestemmelsen viderefører § 85, stk. 1, i nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge og gennemfører delvist artikel 94, stk. 1, i 2. betalingstjenestedirektiv.

Udbuddet af betalingstjenester vil i en række tilfælde medføre behandling af personoplysninger, eksempelvis kort-, kontonummer, navn eller adresse. Udbyderne er derfor omfattet af persondataloven samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) Nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og –organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Navnlig når personoplysninger behandles med henblik på udførelse af tjenesteydelser omfattet af dette lovforslag, bør det præcise formål for anvendelse af personoplysninger, det relevante retsgrundlag for behandlingen, og de relevante sikkerhedskrav angives, som det er fastsat i lov om behandling af personoplysninger.

Yderligere bør en udbyder, der behandler personoplysninger, anvende principperne om nødvendighed og proportionalitet, foretage en formålsbegrænsning og samtidig respektere en rimelig dataopbevaringsperiode. Endvidere bør der tænkes privatlivsfremmende løsninger ind i udviklingen af systemer m.v., også kaldet 'privacy by design', og gennem standardindstillingerne, også kaldet 'privacy by default', som kan indgå i alle databehandlingssystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af denne lov.

Det følger af persondatalovens § 2, stk. 1, at regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning, som giver den registrerede en bedre retsstilling, går forud for reglerne i persondataloven.

Bestemmelsen indebærer, at persondataloven finder anvendelse, hvis regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning giver den registrerede en dårligere retsstilling. Det fremgår imidlertid af forarbejderne til persondataloven (jf. Folketingstidende 1999-2000, Tillæg A, side 4057

(lovforslag nr. L 147)), at dette ikke gælder, hvis den dårligere retsstilling har været tilsigtet. Stk. 2 og 3 fastsætter yderligere regler vedrørende udbyderes behandling af personoplysninger, som fastsætter krav, der som udgangspunkt medfører skærpende regler om behandling af personoplysninger.

Det foreslås i stk. 2, at en udbyder af betalingstjenester og en udsteder af elektroniske penge på forhånd skal indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger af betalingstjenester, hvis udbyderen eller udstederen behandler personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten. Bestemmelsen gennemfører artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv.

Begrebet personoplysninger i forslaget til stk. 2, skal forstås i overensstemmelse med persondataloven, og omfatter således enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. I relation til betalingstjenester vil eksempelvis oplysninger om kort- og kontonummer og navnet på kort- eller kontoindehaver udgøre personoplysninger.

For så vidt angår kravet om samtykke, er det en betingelse efter bestemmelsen, at en udbyder af betalingstjenester indhenter et udtrykkeligt samtykke fra brugeren, inden udbyderen behandler brugerens personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten. Dette indebærer, at behandling af personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenester kun må ske på baggrund af brugerens udtrykkelige samtykke, uagtet at det er nødvendigt at behandle disse oplysninger i forbindelse med gennemførelsen af en betalingstjeneste, som brugeren selv har anmodet om.

Samtykkekravet skal forstås i overensstemmelse med definitionen i § 3, stk. 1, nr. 8, i persondataloven. En udbyder af betalingstjenester vil således ikke kunne opnå stiltiende eller indirekte tilslutning til behandling af personoplysninger. Et egentligt krav om skriftlighed følger dog ikke af persondataloven. Det følger imidlertid af det foreslåede stk. 2, at der skal være tale om et udtrykkeligt samtykke. Det indebærer, at en udbyder af betalingstjenester skal indhente et samtykke på et oplyst grundlag, således, at det klart og tydeligt fremgår for den enkelte bruger, at der f.eks. ved indgåelse af en rammeaftale om betalingstjenester samtidig gives samtykke til, at betalingstjenesteudbyderen må behandle den pågældende brugers personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenesten. Dette kunne eksempelvis være i forbindelse med indgåelse af aftale om brug af et betalingskort. Her ville indehaveren af betalingskortet i rammeaftalen kunne give samtykke til behandling af kortnummer og andre personoplysninger i forbindelse med gennemførelsen af en betalingstransaktion, hvis samtykket fremgår klart og tydeligt af aftalen om brug af betalingskortet. Det foreslåede stk. 2 er således *lex specialis* i forhold til reglerne i persondataloven, ligesom artikel 94, stk. 2, i 2. betalingstjenestedirektiv er *lex specialis* i forhold til databeskyttelsesdirektivet.

Med forslaget til stk. 2 ligger der alene et krav om, at samtykket skal være indhentet forud for behandling af personoplysningerne, og ikke at der nødvendigvis skal indhentes et udtrykkeligt samtykke hver gang, der foretages en behandling af oplysningerne. Der kan således gives et generelt udtrykkeligt samtykke i en rammeaftale om udbuddet af betalingstjenester.

Der fastsættes således ikke et krav om, at samtykket skal gives særskilt. Det vil dog altid påhvile udbyderen at kunne dokumentere samtykket og dets omfang. Som anført ovenfor, skal samtykket være oplyst, hvilket vil sige, at det klart og tydeligt skal fremgå, hvem samtykket gives til, hvem der på baggrund af samtykket kan behandle oplysningerne, og til præcist hvilke formål oplysningerne kan behandles. Det indebærer også, at oplysningerne ikke kan behandles til andre formål, end de der fremgår af samtykket.

Det bemærkes, at det er en betingelse ved behandling af oplysninger på baggrund af et samtykke fra en bruger, at også de grundlæggende principper om behandling af personoplysninger efter persondataloven er opfyldt. Behandlingen af oplysninger vil således blandt andet skulle være i overensstemmelse med god databehandlingsskik, ligesom behandlingen også skal være sagligt begrundet og relevant.

Det følger ligeledes af persondataloven, at et samtykke på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekaldes af brugeren. Virkningen heraf vil derfor være, at den behandling af oplysninger, som brugeren har meddelt sit samtykke til, ikke længere må finde sted. Det bemærkes dog, at et samtykke ikke kan tilbagekaldes med »tilbagevirkende kraft«. Det betyder, at behandlingen skal ophøre fra det tidspunkt, hvor tilbagekaldelsen af samtykket sker.

Forslaget til stk. 2 skal læses i sammenhæng med forslaget til § 153, stk. 10, hvori der foreslås en overgangsordning, således at eksisterende aftaler om udbud af betalingstjenester, der er indgået før 1. januar 2018, og som indebærer behandling af personoplysninger, i henhold til § 6, stk. 1, nr. 2, i persondataloven, kan fortsætte uændret, uafhængigt af forslaget til stk. 2 om indhentelse af udtrykkeligt samtykke. Overgangsbestemmelsen er foreslået, da det forekommer urimeligt byrdefuldt at pålægge en udbyder at indhente et udtrykkeligt samtykke på baggrund af en aftale, der allerede var indgået ved lovforslagets ikrafttrædelsesdato. For aftaler indgået efter denne dato, og som indebærer behandling af personoplysninger, skal der derimod indhentes udtrykkeligt samtykke i overensstemmelse med forslaget til stk. 2.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124, stk. 2, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslagets § 124, stk. 2, vil omfatte den situation, hvor en betalingstjenesteudbyder undlader at indhente et udtrykkeligt samtykke fra brugeren, forud for at udbyderen behandler brugerens personoplysninger i forbindelse med udbuddet af betalingstjenester. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som undlader at indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren, i strid med forslagets § 124, stk. 2.

Det foreslås i stk. 3, at uanset stk. 2 må en udbyder af betalingstjenester og betalingssystemer og en udsteder af elektroniske penge, behandle personoplysninger til brug for forebyggelse, efterforskning og opdagelse af misbrug eller svig, eller hvis behandlingen er hjemlet ved anden lov.

Det følger af artikel 94, stk. 1, i 2. betalingstjenestedirektiv, at medlemslandene skal tillade, at betalingssystemer og udbydere af betalingstjenester behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, efterforskning og opdagelse af betalingssvig.

For at sikre tilliden til elektroniske betalinger, er det vigtigt, i videst muligt omfang at forebygge svindel med betalingstjenester, og i det omfang betalingssvindel alligevel sker at give de bedst mulige forudsætninger for at opdage og efterforske dette. Det bør således være muligt for udbydere, såvel som for deltagere i betalingssystemer at behandle personoplysninger, til disse formål, også uden at forbrugers udtrykkelige samtykke indhentes først. Når denne behandling af personoplysninger sker, bør de generelle regler i persondataloven være opfyldt. Behandlingen af oplysninger vil således blandt andet skulle være i overensstemmelse med god databehandlingsskik, ligesom behandlingen skal være sagligt begrundet og relevant.

Endelig kan der ske behandling af betalingsoplysninger, hvis dette er hjemlet ved anden lov. Et eksempel kan være, at der i medfør af hvidvaskloven, i visse tilfælde, kan ske behandling af betalingsoplysninger.

Til § 124 a

Til nr. 3

§ 85 i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge fastsætter rammerne for virksomheders adgang til og behandling af personoplysninger og oplysninger om, hvor en betaler har anvendt sit betalingsinstrument, og hvad der er købt. Betalerens cpr-nummer på et betalingsinstrument må ikke kunne aflæses fysisk eller elektronisk af andre end betalerens udbyder og oplysninger om, hvor betalerne har anvendt deres betalingsinstrumenter, og hvad de har købt, må efter den nugældende lov kun behandles, når det er nødvendigt til gennemførelse eller korrektion af betalingstransaktioner eller er hjemlet ved anden lovgivning.

Med forslaget til § 124 a sker der en nyaffattelse af § 85 i den nugældende lov om betalingstjenester og elektroniske penge, idet bestemmelsen opdeles i §§ 124 og 124 a. § 124 a viderefører med en række indholdsmæssige ændringer de danske særregler om behandling af betalingsoplysninger, der er fastsat i § 85 i den nugældende lov om betalingstjenester.

Bestemmelsen er beskyttelsespræceptiv, for så vidt angår forbrugere, jf. lovforslagets § 6, og kan derfor ikke fraviges ved aftale.

Det foreslås i stk. 1, at lov om behandling af personoplysninger finder anvendelse på erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, jf. dog stk. 2-9.

Med betalingsoplysninger forstås i overensstemmelse med forslagets § 7, nr. 41, personhenførbare oplysninger om, hvor en betaler har anvendt en betalingstjeneste, hvad der blev købt med betalingstjenesten, hvad det kostede og hvornår det blev købt. Betalingsoplysninger udgør således personoplysninger, hvorfor persondataloven finder anvendelse.

Udover udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge kan andre erhvervsdrivende også komme i besiddelse af betalingsoplysninger. Det kunne eksempelvis omfatte forretninger, udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, som defineret i lovforslagets § 5, nr. 10, eksempelvis udbydere af betalingsterminaler eller udbydere af betalingstransaktioner fra en betaler til en betalingsmodtager gennem en handelsagent, som beskrevet i lovforslagets § 5, nr. 2, eller enhver anden erhvervsdrivende, der får adgang til betalingsoplysninger. Ifølge forslaget til stk. 1 er sådanne virksomheder også omfattet af persondataloven med de tilføjelser, der følger af stk. 2-9.

Når betalingsoplysninger behandles med henblik på udførelse af tjenester, bør det præcise formål for anvendelse af betalingsoplysningerne, det relevante retsgrundlag for behandlingen og de relevante sikkerhedskrav angives, som det er fastsat i lov om behandling af personoplysninger.

Yderligere bør en udbyder, der behandler betalingsoplysninger, anvende principperne om nødvendighed og proportionalitet, foretage en formålsbegrænsning og samtidig respektere en rimelig dataopbevaringsperiode. Endvidere bør der tænkes privatlivsfremmende løsninger ind i udviklingen af

systemer m.v., også kaldet 'privacy by design', og gennem standardindstillingerne, også kaldet 'privacy by default', som kan indgå i alle databehandlingsystemer, der udvikles og anvendes inden for rammerne af denne lov.

Det følger af persondatalovens § 2, stk. 1, at regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning, som giver den registrerede en bedre retsstilling, går forud for reglerne i persondataloven.

Bestemmelsen indebærer, at persondataloven finder anvendelse, hvis regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning giver den registrerede en dårligere retsstilling. Det fremgår imidlertid af forarbejderne til persondataloven (jf. Folketingstidende 1999-2000, Tillæg A, side 4057 (lovforslag nr. L 147)), at dette ikke gælder, hvis den dårligere retsstilling har været tilsigtet. Stk. 2-9 fastsætter yderligere regler vedrørende udbyderes behandling af personoplysninger, som fastsætter krav, der som udgangspunkt medfører skærpende regler om behandling af personoplysninger.

Det foreslås i stk. 2, at en erhvervsdrivende på forhånd skal indhente udtrykkeligt samtykke fra en bruger, hvis den erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger.

Begrebet behandling svarer til definitionen i persondatalovens § 3, nr. 2, og dækker således "enhver operation eller række af operationer med eller uden brug af elektronisk databehandling, som oplysninger gøres til genstand for". Behandling omfatter således videregivelse til enhver anden fysisk eller juridisk person, offentlig myndighed, institution eller ethvert andet organ end den registrerede, den dataansvarlige, databehandleren og de personer under den dataansvarliges eller databehandlerens direkte myndighed, der er beføjet til at behandle oplysninger.

For så vidt angår kravet om samtykke, er det en betingelse efter bestemmelsen, at en erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, indhenter samtykket inden behandlingen. Dette indebærer, at behandling af betalingsoplysninger kun må ske på baggrund af brugerens udtrykkelige samtykke, uagtet at det er nødvendigt at behandle disse oplysninger i forbindelse med gennemførelsen af den tjeneste, som brugeren selv har anmodet om.

Samtykkekravet skal forstås i overensstemmelse med definitionen i § 3, stk. 1, nr. 8, i persondataloven. En erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, vil således ikke kunne opnå stiltiende eller indirekte tilslutning til behandling af betalingsoplysninger. Et egentligt krav om skriftlighed følger dog ikke af persondataloven. Det følger imidlertid af det foreslåede stk. 2, at der skal være tale om et udtrykkeligt samtykke. Det indebærer, at en erhvervsdrivende, der behandler betalingsoplysninger, skal indhente et samtykke på et oplyst grundlag, således at det klart og tydeligt fremgår for den enkelte bruger, at der f.eks. ved indgåelse af en rammeaftale samtidig gives samtykke til, at den erhvervsdrivende må behandle den pågældende brugers betalingsoplysninger.

Med forslaget til stk. 2 ligger der alene et krav om, at samtykket skal være indhentet forud for behandling af betalingsoplysningerne, og ikke at der nødvendigvis skal indhentes et udtrykkeligt samtykke hver gang, der foretages en behandling af oplysningerne. Der kan således gives et generelt udtrykkeligt samtykke i en rammeaftale. Det bemærkes dog, at det i overensstemmelse med stk. 7 og 8 ikke må være en forudsætning for indgåelse af aftalen, at der sker behandling af betalingsoplysninger, når denne behandling ikke er nødvendig for gennemførelsen af tjenesten.

Der fastsættes således ikke et krav om, at samtykket skal gives særskilt. Det vil dog altid påhvile udbyderen at kunne dokumentere samtykket og dets omfang. Som anført ovenfor skal samtykket være oplyst, det vil sige, at det klart og tydeligt skal fremgå, hvem samtykket gives til, hvem der på baggrund af samtykket kan behandle oplysningerne, og til præcis hvilke formål oplysningerne kan behandles. Samtykket kan således ikke være et bredt samtykke, uden en præcis angivelse af til hvilke formål, der gives samtykke. Det indebærer også, at oplysningerne ikke kan behandles til andre formål, end de der fremgår af samtykket.

Det bemærkes, at det er en betingelse ved behandling af oplysninger på baggrund af et samtykke fra en bruger, at også de grundlæggende principper om behandling af personoplysninger efter persondataloven er opfyldt. Behandlingen af oplysninger vil således blandt andet skulle være i overensstemmelse med god databehandlingsskik, ligesom behandlingen også skal være sagligt begrundet og relevant.

Det følger ligeledes af persondataloven, at et samtykke på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekaldes af brugeren. Virkningen heraf vil derfor være, at den behandling af oplysninger, som brugeren har meddelt sit samtykke til, ikke længere må finde sted. Det bemærkes dog, at et samtykke ikke kan tilbagekaldes med »tilbagevirkende kraft«. Det betyder, at behandlingen skal ophøre fra det tidspunkt, tilbagekaldelse af samtykket sker.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124 a, stk. 2, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslagets § 124 a, stk. 2, vil omfatte den situation, hvor en erhvervsdrivende undlader at indhente et udtrykkeligt samtykke fra brugeren, forud for at udbyderen behandler brugerens betalingsoplysninger. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som undlader at indhente udtrykkeligt samtykke fra brugeren i strid med forslagets § 124 a, stk. 2.

Det foreslås i stk. 3, at en erhvervsdrivende kun må behandle betalingsoplysninger til visse formål.

Med forslaget til stk. 3 ændres det nugældende forbud mod behandling af betalingsdata i § 85, stk. 3 i lov om betalingstjenester og elektroniske penge, således at bestemmelsen fastsætter tre principper for, til hvilke formål betalingsoplysninger må behandles. Det bemærkes dog, at der, jf. stk. 2, altid kun kan ske behandling af personoplysninger med brugerens udtrykkelige samtykke. Derudover skal de almindelige principper for god databehandlingsskik overholdes i persondataloven, jf. stk. 1.

De oplysninger, der kan registreres om en brugers anvendelse af en betalingstjeneste, kan være meget følsomme, idet virksomheder kan foretage registreringer af brugerens adfærd og udarbejde personprofiler af brugeren. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at sådanne oplysninger ikke behandles til uvedkommende formål eller i integritetskrænkende øjemed. Derfor foreslås det, at fastsætte tre principper for, til hvilke formål betalingsoplysninger kan behandles.

Det følger af forslaget til stk. 3, at behandlingen af betalingsoplysninger er begrænset til, hvad der er nødvendigt for at levere en given tjeneste. Det indebærer, at hvis en bruger eksempelvis har gjort brug af en budgetfunktion, så må udbyderen af budgetfunktionen ikke selv tilgå dette budget, da dette ikke er nødvendigt for at levere budgettet til brugeren. Det forudsættes således, at princippet om privacy by design er indarbejdet i de tjenester, der udbydes.

Principperne behandles særskilt nedenfor.

Det bemærkes, at forslaget til stk. 3, alene omhandler, til hvilke formål betalingsoplysninger kan behandles. I visse tilfælde kan selve behandlingen være en tilladelsespligtig aktivitet i henhold til dette lovforslag eller anden lovgivning. Eksempelvis følger det af lovforslagets § 60, at virksomheder, der udbyder kontooplysningstjenester, skal have en tilladelse fra Finanstilsynet. En kontooplysningstjeneste er i henhold til lovforslagets § 7, nr. 21, en tjenesteydelse, der giver en bruger konsolideret information om en eller flere af dennes betalingskonti, der udbydes af en eller flere kontoførende udbydere, eksempelvis i form af et forbrugsoverblik eller et budget. Ligeledes følger det af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, at en virksomhed, der yder rådgivning om finansielle produkter, skal have Finanstilsynets tilladelse som finansiell rådgiver, og at en virksomhed, der yder rådgivning om eller formidling af boligkreditaftaler, skal have Finanstilsynets tilladelse som boligkreditformidler.

Det bemærkes endvidere, at erhvervsministeren, jf. lovforslagets § 1, stk. 7, under visse forudsætninger har mulighed for helt eller delvist at dispensere fra bestemmelserne i stk. 3. Erhvervsministeren har således eksempelvis mulighed for at dispensere fra kravet om, at betalingsoplysninger ikke må behandles, hvis den ønskede behandling alene omhandler brug af disse oplysninger til private forsknings- og statistikprojekter. Dispensation forudsætter en konkret stillingtagen til det enkelte forskningsprojekt. I vurderingen af en ansøgning om dispensation fra kravet i stk. 3, skal der foretages en afvejning mellem projektets samfundsmæssige relevans og typen af oplysninger, der ønskes anvendt til projektet. Hvis der gives dispensation, gælder persondatalovens generelle regler om private forsknings- og statistikprojekter.

Det foreslås i stk. 3, nr. 1, at erhvervsdrivende må behandle betalingsoplysninger, når det er nødvendigt for gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion.

Udgangspunktet er, at betalingsoplysninger altid kan behandles, når det er nødvendigt til gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion, da dette er en forudsætning for at kunne gennemføre en betalingstjeneste. Dette følger også af § 85, stk. 3, litra 1, i den nugældende lov om betalings-tjenester og elektroniske penge. Dette princip videreføres således med dette forslag.

Det foreslås i stk. 3, nr. 2, at erhvervsdrivende må behandles betalingsoplysninger når det er nødvendigt for udbuddet af en tjeneste, der er direkte henvendt til brugeren.

Betalingsoplysninger kan således med forslaget behandles i forbindelse med tjenester, der er direkte henvendt til brugeren. Det vil sige, at det er tjenester, som brugeren selv ønsker, og som brugeren aktivt vælger at anmode om. Eksempler på tjenester, der er direkte rettet mod brugeren selv, kan være udarbejdelse af et budget eller et forbrugsoverblik til brugernes egen anvendelse, advisering til brugeren om dennes eget forbrug eller forbrugsmønstre, påmindelser om betalinger til brugeren selv og opbevaring af brugerens egne kvitteringer. Betalingsoplysninger vil ligeledes kunne anvendes til rådgivning af brugeren, om produkter og tjenester brugeren selv ønsker og aktivt har anmodet om, eller i forbindelse med indberetning af brugerens donationer til velgørenhed til offentlige myndigheder.

Modsat kan en erhvervsdrivende ikke behandle betalingsoplysninger, selvom om brugeren skulle have givet sit samtykke, hvis dette er til brug for tjenester, der ikke er direkte rettet mod brugeren, jf.

dog stk. 3, nr. 3. Derudover må en erhvervsdrivende ikke anvende, tilgå eller lagre oplysninger med andre formål end levering af den tjeneste, som brugeren udtrykkeligt har anmodet om. Princippet svarer til, hvad der i medfør af artikel 67, stk. 3, litra g, gælder for udbydere af kontooplysningstjenester. Princippet beskytter forbrugeren mod, at betalingsoplysninger behandles til andre formål end levering af den tjeneste forbrugeren har anmodet om.

Det foreslås i stk. 3, nr. 3, at erhvervsdrivende kun må behandle betalingsoplysninger, når det er nødvendigt for udbuddet af en tjeneste, der ikke er direkte henvendt til brugeren, hvis betalingsoplysningerne behandles i anonymiseret form.

Endelig kan betalingsoplysninger med forslaget behandles til brug for tjenester, der ikke er direkte henvendt brugeren, hvis de behandles i anonymiseret form. Det indebærer, at brugeren kan give samtykke til, at vedkommendes betalingsoplysninger i anonym form kan behandles til andre formål. Anonym form betyder, at oplysningerne er gjort anonyme på en sådan måde, at brugeren ikke længere kan identificeres. Anonymisering handler derfor om at fjerne muligheden for at identificere enkeltpersoner i et datasæt. Der skal være tale om en uigenkaldelig afidentificering.

Ved udtrykket identificerbar person skal forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres, bl.a. ved et identifikationsnummer eller et eller flere elementer, der er særlige for en given persons fysiske, fysiologiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. Er eksempelvis navn, adresse eller personnummer erstattet af en kode eller et løbenummer, der kan føres tilbage til den oprindelige individuelle oplysning, vil der stadigvæk være tale om personhenførbare betalingsoplysninger. Det gælder også, selv om den, der ligger inde med oplysningerne, ikke selv har adgang til den liste eller nøgle, der viser sammenhængen mellem løbenummer og de egentlige identifikationsoplysninger. Det vil sige, at selv hvis det kun for den indviede vil være muligt at forstå, hvem en oplysning vedrører, vil der være tale om en personhenførbare betalingsoplysning, som derved ikke er anonym.

Begrebet behandling omfatter enhver operation eller række af operationer med eller uden brug af elektronisk databehandling, som oplysninger gøres til genstand for. Det betyder, at selve anonymiseringen af betalingsoplysninger også er en form for behandling, som det jf. stk. 2, er nødvendigt, at brugeren har givet sit samtykke til kan ske. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til stk. 2, for så vidt angår en beskrivelse af kravene til samtykket.

Hvis betalingsoplysninger er uigenkaldelig afidentificeret, kan de derefter også anvendes til formål, der ikke er rettet mod brugeren selv. Det kunne eksempelvis være til brug for generel markedsføring eller til brug for forbrugssammenligning, hvor en bruger vil kunne sammenligne sit eget forbrug med en repræsentativ gruppes forbrug.

Der vil eksempelvis også kunne ske behandling, når det er nødvendigt for udbyderens tilpasning af betalingssystemer, således at disse er sikre, effektive og tidssvarende, hvis der ikke frembringes personhenførbare oplysninger.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124 a, stk. 3, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslaget § 124 a, stk. 3, vil omfatte den situation, hvor en virksomhed behandler betalingsoplysninger til andre formål, end de der er angivet i § 124 a, stk. 3, eller i § 124, stk. 3. Ansvarssubjektet er den virksomhed, der behandler betalingsoplysninger i strid med § 124 a, stk. 3.

Det foreslås i stk. 4, at uanset stk. 3 må betalingsoplysninger ikke anvendes til diskriminerende prissætning af tjenester og produkter.

De oplysninger, der kan registreres om en brugers anvendelse af en betalingstjeneste, kan være meget følsomme, idet virksomheder kan foretage registreringer af brugerens adfærd og lave personprofiler af vedkommende. Det fremgår af stk. 4, at betalingsoplysninger uanset stk. 3 ikke må anvendes til diskriminerende prissætning af produkter eller tjenester. Det betyder, at disse oplysninger ikke kan behandles til formål, som medfører en individuel prissætning af produkter eller tjenester.

Med diskriminerende prissætning forstås opkrævning af forskellige priser for det samme produkt fra forskellige kunder. Det omfatter således også anvendelse af betalingsoplysninger til at fastsætte renten på et lån eller præmien på en forsikring. Hensynet er, at det ikke bør have betydning for en persons mulighed for at få et lån eller tegne en forsikring, hvordan vedkommende vælger at sammensætte sit forbrug, samt hvor og hvornår en given betalingstjeneste anvendes. Det bør således alene være forbrugerens økonomiske situation, der afgør dette.

Betalingsoplysninger kan bruges til at identificere forbrugeres betalingsvillighed mere generelt. Dette omfatter eksempelvis den situation, hvor en erhvervsdrivende identificerer forbrugere, der er meget prisbevidste og forbrugere, der er mindre prisbevidste, og på den baggrund fastsætter forskellige priser. Det er hensigten med bestemmelsen at sikre, at en persons mulighed for at benytte sig af et tilbud eller en speciel pris ikke afhænger af, hvordan vedkommende generelt vælger at sammensætte sit forbrug.

Det indebærer, at betalingsoplysninger ikke må behandles til at fastsætte individuelle priser for den enkelte betaler. Der kan således fortsat anvendes betalingsoplysninger til brug for generelle, forud fastlagte rabatstrukturer såsom elektroniske ”klippekort”, hvor eksempelvis den 10. liter mælk, der købes, er gratis, samt behandling af oplysningerne til at fastsætte medlemstilbud, når disse tilbud gælder for alle medlemmer af et rabat- eller loyalitetsprogram.

Det bemærkes, at bestemmelsen alene omhandler behandling af betalingsoplysninger. Bestemmelsen berører således ikke markedsføringslovens regler om god skik i øvrigt eller Forbrugerombudsmandens praksis på baggrund heraf.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124 a, stk. 4, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslaget § 124 a, stk. 4, vil omfatte den situation, hvor en erhvervsdrivende behandler betalingsoplysninger, til at fastsætte diskriminerende priser på produkter målrettet betaleren. Ansvarssubjektet er den virksomhed, der anvender betalingsoplysninger til fastsættelse af diskriminerende prissætning i strid med § 124 a, stk. 4.

Det foreslås i stk. 5, at en erhvervsdrivende kan anvende aggregerede betalingsoplysninger til brug for en kreditvurdering.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at forbrugere, der får udarbejdet budgetter eller forbrugs-
overblik på baggrund af betalingsoplysninger, kan overdrage disse budgetter eller forbrugsoverblik
til kreditgiver til brug for kreditvurderingen, hvis de ønsker det.

Ifølge stk. 4 kan betalingsoplysninger ikke anvendes til fastsættelse af individuelle priser til forskel-
lige kunder for det samme produkt. I forbindelse med optagelse af et lån vil en forbruger typisk
skulle aflevere et budget for at blive kreditvurderet, hvilket også vil indebære en fastsættelse af ren-
ten på lånet. I det tilfælde vil det uanset stk. 4 være muligt at benytte et budget eller et forbrugsover-
blik til kreditvurderingen, hvis betalingsoplysningerne er aggregerede.

Med aggregerede oplysninger forstås, at betalingsoplysningerne er aggregeret på en måde, hvor det
ikke længere er muligt at identificere enkelte betalingsmodtagere eller enkelte typer af varer eller
tjenester. Det kræver således, at betalingsoplysningerne er summerede i overordnede forbrugskate-
gorier. Det kunne eksempelvis være, at betalingsoplysningerne samles i budgetkategorier såsom bo-
lig, fritid, dagligvarer og tøj, sko og personlig pleje.

Betalingsoplysninger, der ikke er aggregerede, kan jf. stk. 5 dog ikke anvendes til kreditvurdering.
Hensynet til dette er, at en persons kreditværdighed ikke bør afhænge af, hvilke specifikke varer og
tjenester vedkommende køber, samt hvor de specifikt bliver købt, men alene af personens økonomi-
ske situation.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124 a, stk. 5, straffes med
bøde.

Overtrædelse af forslagets § 124 a, stk. 5, vil omfatte den situation, hvor en erhvervsdrivende be-
handler betalingsoplysninger, der ikke er aggregerede, til brug for en kreditvurdering. Ansvarssub-
jektet er den virksomhed, der behandles betalingsoplysninger i strid med § 124 a, stk. 5.

Det foreslås i stk. 6, at en erhvervsdrivende må ikke behandle betalingsoplysninger i forbindelse
med markedsføring, formidling, indgåelse eller opfyldelse, af forsikringsaftaler.

Betalingsoplysninger må ikke behandles i forbindelse med markedsføring af en forsikringsaftale,
herunder formidling, indgåelse eller opfyldelse af en forsikringsaftale. Det gælder uanset, om for-
sikringsaftalen indgås direkte mellem forsikringstageren og forsikringsselskabet, eller om aftalen
indgås via en forsikringsmægler eller forsikringsagent.

Markedsføringsbegrebet er meget bredt og omfatter alle handlinger både før og efter indgåelse af en
aftale. Med bestemmelsen præciseres det, at markedsføring også omfatter formidling, indgåelse el-
ler opfyldelse af forsikringsaftaler.

Formidling af forsikringsaftaler omfatter rådgivning om og udførelse af det indledende arbejde i
forbindelse med indgåelse og distribution af forsikringsaftaler. Oplysninger om, hvad en bruger har
købt med en betalingstjeneste, kan således ikke anvendes til at tilbyde vedkommende et forsikrings-
produkt.

Indgåelse af forsikringsaftaler omfatter fastsættelse af pris og vilkår for aftalen samt beslutningen om at tilbyde kunden en forsikringsaftale. Betalingsoplysninger kan således ikke inddrages i fastsættelsen af forsikringspræmien eller de vilkår, der gælder for aftalen, eller som basis for en beslutning om at nægte at indgå en forsikringsaftale med en kunde.

Opfyldelse af en forsikringsaftale omfatter alle forhold i forbindelse med behandling af skadesansmeldelser, herunder efterforsikringsskridt og udbetaling af forsikringssum. Betalingsoplysninger kan således ikke anvendes i forbindelse med opfyldelsen af en forsikringsaftale.

Forsikringsselskaber kan i visse tilfælde udbyde andre former for aktiviteter end forsikringsvirksomhed. I det tilfælde, et forsikringsselskab udbyder accessorisk virksomhed, i overensstemmelse med den i øvrigt gældende lovgivning om dette, der ikke vedrører formidling, indgåelse eller opfyldelse af forsikringsaftaler, kan forsikringsselskabet behandle betalingsoplysninger, hvis forudsætningerne i § 124 a i øvrigt er opfyldt.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124 a, stk. 6, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslaget § 124 a, stk. 6, vil omfatte den situation, hvor en virksomhed behandler betalingsoplysninger i forbindelse med markedsføring af forsikringsaftaler, herunder formidling, indgåelse eller opfyldelse af forsikringsaftaler. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som foretager behandlingen af betalingsoplysninger i strid med forslaget § 124 a, stk. 6.

Det foreslås i stk. 7, at erhvervsdrivende ikke må betinge priser eller vilkår for produkter og tjenester af, at brugeren giver samtykke til behandling af betalingsoplysninger, der ikke er nødvendig for levering af produktet eller tjenesten.

Med forslaget til stk. 7, fastsættes det, at erhvervsdrivende ikke må betinge priser eller vilkår for indgåelse af aftale om en hvilken som helst tjeneste eller produkt, at der kan ske behandling af betalingsoplysninger, hvis denne behandling ikke er nødvendig for leveringen af den tjeneste eller det produkt, som brugeren har anmodet om.

Det skal sikre, at en bruger kan fravælge tjenester, hvor der sker behandling af betalingsoplysninger, når en sådan behandling ikke er nødvendig for gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion. Det er fundet nødvendigt at beskytte forbrugeren mod denne situation, da det ellers kan blive et standardvilkår for indgåelse af aftale om brug af forskellige produkter og tjenester, at der må ske en sådan behandling af betalingsoplysninger, eller at der fastsættes priser som reelt medfører, at der ikke er tale om et frivilligt valg for den enkelt bruger.

Det skal reelt være frivilligt, om brugeren giver samtykke til behandling af betalingsoplysninger. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at det eksempelvis ikke bliver et krav for at blive kreditvurderet eller for at indgå aftaler om lån, betalingskort, netbank, opsparing eller andre bankprodukter, at brugeren samtykker til en behandling af betalingsoplysninger, som ikke er nødvendig for levering af den pågældende tjeneste. Bestemmelsen tjener endvidere det formål, at brugere, der ikke ønsker at give erhvervsdrivende adgang til at behandle deres betalingsoplysninger, ikke bliver afskåret fra at nyde godt af nye produkter og services. Bestemmelsen sikrer, at nye produkter og services vil

kunne fås uden ”indbygget” behandling af betalingsoplysninger, hvis ikke denne behandling er nødvendig for at stille produktet eller tjenesten til rådighed for kunden.

Bestemmelsen sikrer således, at en forbruger eksempelvis altid vil kunne få og bruge en betalings-tjeneste, eksempelvis et Dankort eller et andet bredt anvendeligt betalingsinstrument, uden samtidig at være tvunget til at give samtykke til behandling af betalingsoplysninger, eksempelvis til et loyalitetsprogram. Det samme vil gøre sig gældende for andre tjenester eller produkter.

Bestemmelsen finder anvendelse på behandling af betalingsoplysninger, hvor behandlingen ikke er nødvendig for udbuddet af produktet eller tjenesten. Begrebet behandling omfatter enhver operation, som oplysningerne gøres til genstand for. I forbindelse med en betaling kunne der eksempelvis ske to behandlinger; en behandling af betalingsoplysninger, der sikrer gennemførelsen af betalings-transaktionen, og en behandling der gemmer betalingsoplysningerne til senere brug for et medlemsprogram. For så vidt angår betalingstjenesten vil den første behandling være nødvendig for udbuddet af tjenesten, mens den anden ikke vil. Det følger således af forslaget, at vilkår og priser for betalingstjenesten ikke må afhænge af brugerens tilsagn om den anden behandling.

I forbindelse med udbud af tjenester og produkter, hvor selve tjenesten eller produktet netop er en behandling af betalingsoplysninger, kan der derimod godt stilles vilkår om dette. Det kunne eksempelvis være, at en betaler tilknytter et betalingskort til en app til en smartphone, hvor appen fungerer som et loyalitetskort. Sådanne sammensatte betalingskoncepter kan således godt udbydes, så længe den underliggende betalingstjeneste, eksempelvis et bredt anvendeligt betalingskort, kan erhverves og anvendes uafhængigt af det sammensatte koncept, idet appen i sig selv ikke kan udbydes, uden der sker behandling af betalingsoplysninger. Har en sådan app flere funktioner, som hver især indebærer en behandling af betalingsoplysninger, bør det være muligt at vælge de enkelte funktioner til eller fra, uden at dette får betydning for pris eller vilkår for den af funktionerne, som brugeren ønsker at indgå aftale om.

Et andet eksempel er betalingstjenester, der har et særligt afgrænset formål, som forudsætter behandling af betalingsoplysninger. Det kunne være et betalingskort, der alene kan anvendes til indkøb af benzin, og hvor der samtidig sker beregning af rabat på baggrund af betalingsoplysningerne.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124 a, stk. 7, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslagens § 124 a, stk. 7, vil omfatte den situation, hvor en virksomhed betinger priser eller vilkår for indgåelse af en aftale om en tjeneste eller et produkt af, at der kan ske behandling af betalingsoplysninger som angivet i § 124 a, stk. 3, nr. 2 og 3. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som stiller priser eller vilkår i strid med forslagens § 124 a, stk. 7.

Det foreslås i stk. 8, at en bruger kan tilbagekalde sit samtykke til behandling af betalingsoplysninger, uden at dette får betydning for leveringen af produktet eller tjenesten, hvis behandlingen af betalingsoplysningerne ikke er nødvendig for leveringen af produktet eller tjenesten.

Forslaget til stk. 8 skal ses i sammenhæng med forslaget til stk. 7. Det følger således af stk. 7, at erhvervsdrivende ikke må betinge priser eller vilkår for indgåelse af aftale om en hvilken som helst tjeneste eller produkt, at der kan ske behandling af betalingsoplysninger, hvis denne behandling

ikke er nødvendig for leveringen af den tjeneste eller det produkt, som brugeren har anmodet om. Med stk. 8 fastsættes det videre, at en bruger efterfølgende skal kunne tilbagekalde sit samtykke uden, at det får konsekvenser for hverken prisen eller vilkårene for produktet eller tjenesten.

Bestemmelsen skal sikre, at det reelt er frivilligt for brugeren at trække samtykket tilbage, hvis brugeren ikke længere ønsker, at der skal ske en behandling af vedkommendes betalingsoplysninger.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124 a, stk. 8, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslagets § 124 a, stk. 8, vil omfatte den situation, hvor en virksomhed ændrer priser eller vilkår som følge af, at brugeren har tilbagekaldt sit samtykke til behandling af betalingsoplysninger, uden at dette får betydning for leveringen af produktet eller tjenesten. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den virksomhed, som ændrer priser eller vilkår i strid med forslagets § 124 a, stk. 8.

Det foreslås i stk. 9, at en erhvervsdrivende ikke må videregive betalingsoplysninger til tredjemand, medmindre dette er hjemlet ved anden lovgivning, eller er nødvendigt for gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion eller udbuddet af en tjeneste, som brugeren har anmodet om, og som ikke er i strid med stk. 2-8.

Det præciseres i stk. 9, at uanset om brugeren har givet sit samtykke, kan betalingsoplysninger ikke videregives til tredjemand, med mindre dette er nødvendigt for udbuddet af en konkret tjeneste, som brugeren har anmodet om. Det betyder at det eksempelvis vil være muligt for en betalingstjenesteudbyder eller en forretning at videregive kvitteringsoplysninger til en udbyder af elektronisk kvitteringsopbevaring, hvis brugeren selv har anmodet om brugen af elektronisk kvitteringsopbevaring.

Det er dog en forudsætning for videregivelse, at den tjeneste, som brugeren har anmodet om, ikke er i strid med stk. 2-8. Dette skal sikre, at en virksomhed i Danmark ikke kan videregive betalingsoplysninger til en udenlandsk virksomhed, hvis videregivelsen medfører, at der sker behandling af betalingsoplysninger til brug for eksempelvis fastsættelse af diskriminerende priser eller til brug for markedsføring af forsikringsaftaler.

Derudover kan der ske videregivelse til tredjemand, hvis dette er hjemlet ved anden lovgivning. Dette kunne eksempelvis være i forbindelse med hvidvasklovens videregivelsesbestemmelser.

I henhold til § 151, stk. 2, i lovforslaget foreslås det, at overtrædelse af § 124 a, stk. 4, straffes med bøde.

Overtrædelse af forslagets § 124 a, stk. 4, vil omfatte den situation, hvor en virksomhed videregiver betalingsoplysninger, når det ikke er nødvendigt for gennemførelse eller korrektion af en betalingstransaktion eller er nødvendigt for udbuddet af en tjeneste, som brugeren selv har anmodet om. Ansvarssubjektet er den virksomhed, der videregiver betalingsoplysninger i strid med § 124 a, stk. 4.